

Arrest

nr. 208 637 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger en een moslima van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent een afkomstig uit Pokrovskoye te Dagestan, de Russische deelrepubliek waar uw familie zich reeds voor uw geboorte had gevestigd.

U verklaarde dat uw familie gevisieerd werd vanaf 2003 wanneer een neef van u zich aansloot bij de rebellen. Aangezien uw vader verantwoordelijk was voor de neef in kwestie, wiens vader was gestorven, kwam de politie in haar zoektocht naar uw neef frequent naar jullie woning. Volgens uw verklaringen werd uw vader een aantal keer door de overheidsdiensten geslagen tijdens huiszoeken. Uw vader werd bovendien ooit meegenomen en drie dagen in een cel vastgehouden omwille van uw neef en diens activiteiten.

In januari 2013 raakte bekend dat uw neef om het leven kwam. Na de dood van uw neef zijn de politiediensten nog twee tot drie keer langsgekomen bij u thuis. In de zomer van 2014 heeft uw vader definitief jullie herkomstregio verlaten en is hij naar Duitsland getrokken. Samen met uw moeder en broer volgde u in november van datzelfde jaar het voorbeeld van uw vader. Samen met uw familie diende u in Duitsland een asielaanvraag in.

In december 2015 leerde u G.B. (...), een Tsjetsjeense moslim die in België verblijft, kennen. U bent met deze persoon religieus getrouwd en op 6 oktober 2016, wanneer u bijna negen maanden zwanger was, kwam u naar België om uw partner te vervoegen. U diende diezelfde dag een asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een Duitse verblijfsvergunning geldig tot 18 november 2016, een kopie van uw originele geboorteakte en een origineel duplicaat van uw geboorteakte, inclusief apostille en vertaling.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De verklaringen die u aflegde met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten doen besluiten dat er aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom u op heden vervolging dient te vrezen omwille van uw neef, volgens u het enige familielid dat bij de rebellen ging en de enige reden waarom uw familie ooit in de problemen zou zijn gekomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de neef in kwestie al minstens sinds januari 2013, intussen ruim vijf jaar geleden, niet meer in leven is (CGVS p. 12). Wanneer u vervolgens gevraagd werd naar de actuele vervolgingsvrees gaf u tijdens uw CGVS-interview bovendien zelf aan niet te weten waarom uw vader of uw familie op heden nog zouden vervolgd worden door de overheidsdiensten na het overlijden van uw neef (CGVS p. 21). Ook met betrekking tot uzelf geef u aan niet te weten waarom u op heden nog problemen zou kennen bij een terugkeer naar uw herkomstregio. U baseert uw onmogelijkheid om terug te keren louter op de bewering van uw vader die u zonder meer uitleg te geven zou gezegd hebben dat een terugkeer problemen zou geven (CGVS p. 23). Dat er evenwel geen indicaties aanwezig zijn dat er in uw hoofde sprake zou kunnen zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade wordt niet alleen bevestigd door het feit dat u in het verleden zelf nooit persoonlijke problemen heeft gekend, maar ook door de actuele situatie in uw herkomstregio (CGVS p. 21). Uit de verklaringen die u aflegde blijkt immers dat er nog verschillende dichte familieleden van u in de regio wonen en dat die familieleden bovendien geen problemen kennen. Het gaat, onder meer, om twee zussen en twee ooms langs vaders kant. De twee ooms en één van de zussen wonen bovendien probleemloos in hetzelfde dorp waar u woonde. Indien u of uw familie daadwerkelijk zouden gevisieerd worden is het uiterst merkwaardig dat uw zus en twee ooms langs vaders kant er wel perfect in slagen om zonder enig probleem in het dorp dat u ontvluchtte te verblijven (CGVS p. 5, 8 en 22-23). Dergelijke informatie relativeert op scherpe wijze de door u ingeroepen vrees.

Uw verklaringen inzake de handelwijze die de politiediensten in hun zoektocht naar uw neef hanteerden zijn bovendien dermate onaannemelijk dat er aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. U gaf aan dat er sinds 2003 frequente huiszoekingen werden uitgevoerd bij u thuis. De politiediensten kwamen jaarlijks vijf tot zes keer langs in hun zoektocht naar uw neef en schuwden hierbij het gebruik van geweld ten aanzien van uw vader niet. Deze bewering staat in schril contrast met uw verklaring als zouden de broers van uw vader, die zoals gezegd in hetzelfde dorp woonachtig waren, nooit benaderd zijn geweest door de politie of dat hun woningen nooit aan een huiszoeking zouden onderworpen zijn door de bevoegde diensten (CGVS p. 19). Indien uw neef daadwerkelijk een gezochte rebel zou geweest zijn en de overheid in dit kader een decennium lang op actieve wijze uw vader opzocht en huiszoekingen uitvoerde bij u thuis, is het van elke logica gespeend dat zij zich nooit tot de broers van uw vader zouden gericht hebben. De steevast vruchteloze inspanningen om informatie te verkrijgen van uw vader zouden de politiediensten logischerwijze tot een benadering van uw ooms langs vaders kant gedwongen hebben. Dat uw ooms niet alleen tot op heden probleemloos in hun dorp kunnen blijven wonen maar dat zij bovendien ook nooit benaderd werden of dat hun huis nooit werd doorzocht is geenszins geloofwaardig en ondermijnt op ernstige wijze uw asielrelaas.

Zelfs indien de toenaderingen door de overheidsdiensten zouden worden aangenomen, quod non, kan niet worden ingezien waarom uw vader uiteindelijk in de zomer van 2014 zou beslissen dat hij niet langer in zijn herkomstregio kan verblijven en naar Duitsland gaat om er internationale bescherming aan te vragen. Volgens uw verklaringen zouden er sinds 2003 elk jaar vijf tot zes, soms gewelddadige, huiszoekingen hebben plaatsgevonden (CGVS p. 14). Één keer, nog voor de dood van uw neef in januari 2013, zou uw vader ook zijn meegenomen door de politiediensten die hem drie dagen in een cel opsloten. U verklaarde dat u vaak voor lange periodes bij verre familie diende te verblijven omwille van

de frequente huiszoekingen. Uit uw verklaringen blijkt vervolgens dat de door u aangehaalde frequente huiszoekingen drastisch afnamen na de dood van uw neef. Gevraagd naar hoe vaak er nog overheidsdiensten naar uw woning zijn gekomen na de dood van uw neef, dit is ruwweg de laatste twee jaar, stelde u: "Twee à drie keer zeker." (CGVS p. 12 en 22) Het is weinig logisch dat uw vader, die volgens u jarenlang erg frequent benaderd werd en ook geslagen en vastgehouden werd, net zou vertrekken in een periode waarin de bron van jullie problemen niet langer present is én wanneer de benaderingen door de overheidsdiensten kennelijk drastisch afnemen. U werd geconfronteerd met de weinig logische gang van zaken en stelde dat u niet wist waarom uw vader net in de zomer van 2014 weg ging uit uw herkomstregio en u ontkende dat er iets concreets was dat tot zijn vertrek had geleid (CGVS p. 18 en 23).

Aangaande de laatste maanden die u in uw land van herkomst zou hebben doorgebracht legde u voorts incoherente verklaringen af. Uit uw DVZ-verklaring kan worden afgeleid dat u niet meer thuis verbleef wanneer u, net als uw vader, naar Duitsland zou vertrekken: "Mijn vader stuurde me als klein kind naar familie zodat mijn leven niet in gevaar kwam. In 2014 kwam mijn moeder me daar ophalen en ben ik met haar en mijn broer naar Duitsland gegaan. Mijn vader was reeds in Duitsland. [...]" (CGVS Vragenlijst 3.5.) Bij het CGVS gaf u evenwel aan na de dood van uw neef en tot aan uw vertrek uit uw land van herkomst in november 2014 nooit meer elders dan thuis heeft verbleven. Na het vertrek van uw vader in de zomer van 2014 bleef u naar eigen zeggen de volledige resterende periode met uw broer en moeder thuis (CGVS p. 11, 18-19 en 21). Nergens blijkt dat u in die periode bij familie zou verbleven hebben en dat u daar voor uw vertrek naar Duitsland zou zijn opgehaald door uw moeder. Wanneer u op het CGVS geconfronteerd werd met uw DVZ-verklaring stelde u louter: "Misschien ligt het aan de vertaler. Ik herinner me dat niet." (CGVS p. 22) Dergelijke uitleg is evenwel ontoereikend om de incoherente verklaringen ongedaan te maken. Bovendien moet worden opgemerkt dat u middels uw handtekening akkoord ging met uw DVZ-verklaringen waarvan het verslag aan u werd voorgelezen in het Russisch. Wanneer u bij het CGVS gepolst werd naar het verloop van uw interview bij de DVZ liet u bovendien na om opmerkingen te geven of eventuele fouten aan te duiden (CGVS p. 3). Dat u veranderlijke verklaringen aflegde over waar u de laatste periode zou verbleven hebben wijst verder op het gekunstelde karakter van uw asielrelaas.

Naast de gebrekkige logica die op verschillende cruciale punten werd vastgesteld kan worden opgemerkt dat uw verklaringen op verschillende punten onaannemelijk vaag en oppervlakkig bleken te zijn. Zo blijkt dat u geen informatie heeft over de instanties die uw familie al die jaren zou benaderd hebben. U heeft er meer bepaald geen idee van of de benaderingen werden uitgevoerd door Dagestaanse of Tsjetsjeense overheidsdiensten. Bovendien blijkt u niet op de hoogte te zijn van het mandaat van diegenen die frequent huiszoekingen uitvoerden in uw woning. Zo heeft u er klaarblijkelijk geen idee van of de overheidsdiensten in het kader van een officiële opdracht naar uw woning kwamen en of ze documenten bij zich hadden om de huiszoekingen te kunnen uitvoeren. Aangezien de huiszoekingen volgens uw verklaringen jarenlang op frequente basis hebben plaatsgevonden is het weinig aannemelijk dat u op dergelijke rudimentaire vragen geen antwoord kan geven. Indien uw woning daadwerkelijk talloze keren werd doorzocht kan verwacht worden dat u er een idee van heeft wie daarvoor verantwoordelijk is en of hun acties al dan niet op een legale manier tot stand zijn kunnen komen.

Ook wanneer ingegaan wordt op concrete vervolgingsfeiten blijken uw verklaringen weinig overtuigend te zijn. Volgens hetgeen u verklaarde zag u hoe uw vader een aantal keer geslagen werd. Wanneer evenwel op de meest ernstige incidenten wordt ingegaan, met name de drie dagen durende vasthouding en een incident waarbij uw vader zodanig zou zijn geslagen dat hij zijn voortanden verloor, blijkt dat u hier erg weinig over kan vertellen.

Met betrekking tot dit laatste incident heeft u er geen idee van in welk jaar dit zou geweest zijn en waarom er toen zo'n geweld zou zijn gebruikt tegen uw vader (CGVS p. 15). Inzake de vasthouding dient opnieuw te worden vastgesteld dat u er geen idee van heeft wanneer dit zou hebben plaatsgevonden. U geeft aan dat u evenmin in staat bent een ruwe schatting te geven van wanneer dit incident zich zou hebben voorgedaan. U heeft er verder geen idee van naar waar uw vader werd gebracht, hoe zijn verblijf bij de overheidsdiensten is verlopen, waarom hij na drie dagen zou zijn vrijgelaten en wanneer meer algemeen gevraagd wordt naar wat u nog over deze vasthouding weet stelt u dat u er niets bijzonders over weet omdat uw vader niets aan jullie heeft verteld en hij bij zijn thuiskomst deed alsof alles normaal was (CGVS p. 17). Aangezien de drie dagen durende aanhouding van uw vader voor u en uw familie onmiskenbaar een kritieke gebeurtenis moet zijn geweest is het weinig aannemelijk dat u dienaangaande op geen enkele manier in staat bleek te zijn om iets van concrete informatie te geven. Uw oppervlakkige verklaringen ter zake doen dan ook ernstige twijfels rijzen over de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en –gronden.

Hoewel u in het begin van uw CGVS-interview nog verklaarde dat u nooit elders dan thuis heeft verbleven, moet uit uw verklaringen blijken dat u omwille van de frequente huiszoekingen lange tijd bij

verre familie woonde (CGVS p. 11 en 12). Wanneer evenwel dieper wordt ingegaan op uw verblijven bij uw familie legde u opnieuw oppervlakkige en weinig concrete verklaringen af. U zegt dat de periodes niet kan preciseren en dat u het zich niet herinnert. Vervolgens geeft u aan dat u evenmin kan duiden hoe frequent u ergens anders heeft verbleven. Opnieuw geef u aan dat u dit niet kan preciseren omdat u het zich niet herinnert (CGVS p. 20-21). Aangezien u verklaarde zelf nooit problemen te hebben gekend vormen de noodgedwongen verblijven bij uw familie één van de weinige elementen waarvan kan verwacht worden dat u enigszins uit eigen ervaring kan spreken (CGVS p. 21). Dat u er evenwel ook hier niet in slaagt om enigszins concrete verklaringen af te leggen wijst dan ook verder op het weinig overtuigende karakter van het door u aangereikte asielrelaas.

Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat u in het kader van uw asielaanvraag niets voorlegde dat het bestaan van uw neef of zijn betrokkenheid bij de rebellen aantoonde. Daar uw neef het enige probleem vormde voor u en uw familie is het verder merkwaardig dat u bitter weinig kan zeggen over wijze waarop en de redenen waarom uw neef (al dan niet op basis van politieke of religieuze gronden) bij de rebellen zou zijn gegaan in 2003. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat diens motieven ter sprake zouden zijn gekomen in de loop der jaren.

Rekening houdend met de verschillende voormelde vaststellingen moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer omwille van uw neef vervolgd zou worden en dat er op heden in uw hoofde kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

U gaf ook aan dat een deel van uw familie in Duitsland verblijft en daar asiel aanvroegen. U stelde dat nog geen beslissing voor uw ouders werd genomen en enkel een "positieve beslissing" voor 1 broer. U gaf hiertoe verder geen uitleg, al gaf u op DVZ aan 2 (minderjarige) broers (10 en 13 jaar) te hebben hetgeen het opmerkelijk maakt dat 1 van hen internationale bescherming zou gekregen hebben en er voor de rest van het gezin nog geen beslissing werd genomen (CGVS p.6). Wat er ook van zij, sowieso dient te worden gesteld dat in deze uw persoonlijke vrees werd onderzocht en dat op basis van bovenstaande vaststellingen niet kan worden ingezien dat u een risico op vervolging bij terugkeer loopt omwille van uw neef, te meer gezien nog 2 zussen van u en ooms langs vaderskant er probleemloos verblijven.

Betreffende het gegeven dat u bij uw man in België wil blijven en jullie samen een kind hebben dient te worden gesteld dat hier begrip voor kan worden opgebracht maar dit buiten het gebied van de internationale bescherming valt. U dient zich dan ook tot de geijkte procedure, namelijk gezinshereniging, wenden. Uit uw verklaringen haalde u immers geen vrees omwille van uw man aan.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrepsd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag indiende vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw verlopen Duitse verblijfsvergunning en uw geboorteakte geven louter een blik op uw persoonsgegevens en hebben geen enkele impact op de uitkomst van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekster leidt een eerste middel af uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoekster koppelt haar aangevoerde vrees en situatie aan de criteria opgenomen in het Verdrag van Genève en artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster wijst omtrent de rebellenbeweging ‘Emiraat van de Kaukasus’ en de situatie in Dagestan op de inhoud van de bestreden beslissing, op de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier en op bijkomende informatie. Tevens wijst zij op artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt *prima facie* een nood te hebben aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt om, zo de Raad haar zou volgen in haar asielrelaas, rekening te houden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS spreekt het vermoeden voortvloeiend uit dit artikel niet draagkrachtig tegen.

Verzoekster geeft een algemene uiteenzetting over de bewijslast in verzoeken om internationale bescherming, stelt hieraan te hebben voldaan en verwijt verweerder dat diens plicht tot onderzoek niet afdoende werd uitgevoerd.

Indien de Raad zou oordelen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, dan vraagt verzoekster om minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM en naar rechtspraak dienaangaande. Zij stelt dat het CGVS moet nagaan of een terugkeer in hoofde van verzoekster geen schending doet ontstaan van één of meerdere fundamentele rechten. Het CGVS betwist niet dat de regering gewelddadig repressie voert tegen mensen die verdacht worden van banden met de rebellen.

2.1.2. Verzoekster leidt een tweede middel af uit de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest).

Verzoekster bevestigt dat haar vader haar, zoals zij bij het CGVS reeds uitlegde, niet veel vertelde maar haar uitlegde dat zij nog vervolgd zou worden in haar regio van herkomst.

Verder bekrachtigt zij dat haar vader verantwoordelijk was voor haar neef sedert de vader van haar neef overleed.

Verzoekster herhaalt dat haar vader plots wegging, dat deze nooit veel vertelde en dat zij van haar moeder vernam dat deze wegging.

Verzoekster bevestigt dat zij voor haar vertrek in het huis van haar ouders woonde, zoals zij uitlegde tijdens het gehoor. Zij veronderstelt dat er een fout in de vertaling was.

Omtrent het aan haar verweten gebrek aan kennis omtrent de politiebezoeken, stelt verzoekster dat haar vader haar opdroeg weg te blijven van de politie, dat haar vader haar niets vertelde en dat zij Russisch spraken.

Verzoekster bevestigt dat haar vader na diens vasthouding gewoon terug thuis kwam, deed alsof er niets gebeurd was en niets vertelde. Zij kan dus geen verdere details geven.

Verzoekster meldde tijdens een afspraak dat haar ouders, zussen en broers als vluchteling erkend werden in Duitsland. Zij zal de bewijzen hiervan van zodra dit mogelijk is aan de Raad overmaken.

Verzoekster stelt nog dat verweerder haar verklaringen en de beschikbare informatie niet met de vereiste objectiviteit heeft behandeld.

2.1.3. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Verzoekster voert ter staving van haar betoog algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 3-4).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991, dient voorts te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekster duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Verzoekster preciseert verder op generlei wijze hoe artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.4. Verzoekster duidt ook niet concreet welke bepaling van artikel 41 van het Handvest *in casu* geschonden zou zijn. Evenmin preciseert zij op welke wijze dit zou zijn geschied. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.5. Verzoekster staft of onderbouwt de nochtans ernstige aantijging dat het CGVS haar zaak niet objectief zou hebben behandeld verder niet. Zij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het huidige beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is dan ook niet aan de orde.

3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het

verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.8. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.9. Verzoekster stelt haar land en regio van herkomst te hebben verlaten uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging omwille van het verleden van haar neef als rebel.

Omtrent verzoeksters aangevoerde vrees, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom u op heden vervolging dient te vrezen omwille van uw neef, volgens u het enige familielid dat bij de rebellen ging en de enige reden waarom uw familie ooit in de problemen zou zijn gekomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de neef in kwestie al minstens sinds januari 2013, intussen ruim vijf jaar geleden, niet meer in leven is (CGVS p. 12). Wanneer u vervolgens gevraagd werd naar de actuele vervolgingsvrees gaf u tijdens uw CGVS-interview bovendien zelf aan niet te weten waarom uw vader of uw familie op heden nog zouden vervolgd worden door de overheidsdiensten na het overlijden van uw neef (CGVS p. 21). Ook met betrekking tot uzelf geef u aan niet te weten waarom u op heden nog problemen zou kennen bij een terugkeer naar uw herkomstregio. U baseert uw onmogelijkheid om terug te keren louter op de bewering van uw vader die u zonder meer uitleg te geven zou gezegd hebben dat een terugkeer problemen zou geven (CGVS p. 23). Dat er evenwel geen indicaties aanwezig zijn dat er in uw hoofde sprake zou kunnen zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade wordt niet alleen bevestigd door het feit dat u in het verleden zelf nooit persoonlijke problemen heeft gekend, maar ook door de actuele situatie in uw herkomstregio (CGVS p. 21). Uit de verklaringen die u aflegde blijkt immers dat er nog verschillende dichte familieleden van u in de regio wonen en dat die familieleden bovendien geen problemen kennen. Het gaat, onder meer, om twee zussen en twee ooms langs vaders kant. De twee ooms en één van de zussen wonen bovendien probleemloos in hetzelfde dorp waar u woonde. Indien u of uw familie daadwerkelijk zouden gevisieerd worden is het uiterst merkwaardig dat uw zus en twee ooms langs vaders kant er wel perfect in slagen om zonder enig probleem in het dorp dat u ontvluchtte te verblijven (CGVS p. 5, 8 en 22-23). Dergelijke informatie relateert op scherpe wijze de door u ingeroepen vrees.”

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met de loutere herhaling van haar eerdere verklaring omtrent de bewering van haar vader, doet zij immers in het geheel geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze bewering en haar overige gezegden gedane vaststellingen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Uw verklaringen inzake de handelswijze die de politiediensten in hun zoektocht naar uw neef hanteerden zijn bovendien dermate onaannemelijk dat er aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. U gaf aan dat er sinds 2003 frequente huiszoekingen werden uitgevoerd bij u thuis. De politiediensten kwamen jaarlijks vijf tot zes keer langs in hun zoektocht naar uw neef en schuwden hierbij het gebruik van geweld ten aanzien van uw vader niet. Deze bewering staat in schril contrast met uw verklaring als zouden de broers van uw vader, die zoals gezegd in hetzelfde dorp woonachtig waren, nooit benaderd zijn geweest door de politie of dat hun woningen nooit aan een huiszoeking zouden onderworpen zijn door de bevoegde diensten (CGVS p. 19). Indien uw neef daadwerkelijk een gezochte rebel zou geweest zijn en de overheid in dit kader een decennium lang op actieve wijze uw vader opzocht en huiszoekingen uitvoerde bij u thuis, is het van elke logica gespeend dat zij zich nooit tot de broers van uw vader zouden gericht hebben. De steevast vruchteloze inspanningen om informatie te verkrijgen van uw vader zouden de politiediensten logischerwijze tot een benadering van uw ooms

langs vaders kant gedwongen hebben. Dat uw ooms niet alleen tot op heden probleemloos in hun dorp kunnen blijven wonen maar dat zij bovendien ook nooit benaderd werden of dat hun huis nooit werd doorzocht is geenszins geloofwaardig en ondermijnt op ernstige wijze uw asielrelaas."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Met de loutere herhaling van de verklaring dat haar vader verantwoordelijk was voor haar neef (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.13), doet zij aan de voormelde motieven geen afbreuk. Dit staat er namelijk hoegenaamd niet aan in de weg dat redelijkerwijze kon worden verwacht dat ook de andere broers en naaste familieleden van verzoeksters vader problemen zouden hebben gekend indien haar neef werkelijk behoorde tot de rebellen en daarom jarenlang actief werd opgespoord door de autoriteiten. Dat deze autoriteiten zich ertoe zouden hebben vergenoegd om verzoeksters vader jarenlang, veelvuldig en vruchteloos te onderwerpen aan huiszoekingen en ondervragingen en, wanneer zij verzoeksters neef op deze wijze niet konden opsporen, niet de stap zouden hebben gezet om ook de naaste familieleden van verzoeksters vader aan te spreken, is niet aannemelijk.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met redenen aangegeven:

"Zelfs indien de toenaderingen door de overheidsdiensten zouden worden aangenomen, quod non, kan niet worden ingezien waarom uw vader uiteindelijk in de zomer van 2014 zou beslissen dat hij niet langer in zijn herkomstregio kan verblijven en naar Duitsland gaat om er internationale bescherming aan te vragen. Volgens uw verklaringen zouden er sinds 2003 elk jaar vijf tot zes, soms gewelddadige, huiszoekingen hebben plaatsgevonden (CGVS p. 14). Één keer, nog voor de dood van uw neef in januari 2013, zou uw vader ook zijn meegenomen door de politiediensten die hem drie dagen in een cel opsloten. U verklaarde dat u vaak voor lange periodes bij verre familie diende te verblijven omwille van de frequente huiszoekingen. Uit uw verklaringen blijkt vervolgens dat de door u aangehaalde frequente huiszoekingen drastisch afnamen na de dood van uw neef. Gevraagd naar hoe vaak er nog overheidsdiensten naar uw woning zijn gekomen na de dood van uw neef, dit is ruwweg de laatste twee jaar, stelde u: "Twee à drie keer zeker." (CGVS p. 12 en 22) Het is weinig logisch dat uw vader, die volgens u jarenlang erg frequent benaderd werd en ook geslagen en vastgehouden werd, net zou vertrekken in een periode waarin de bron van jullie problemen niet langer present is én wanneer de benaderingen door de overheidsdiensten kennelijk drastisch afnemen. U werd geconfronteerd met de weinig logische gang van zaken en stelde dat u niet wist waarom uw vader net in de zomer van 2014 weg ging uit uw herkomstregio en u ontkende dat er iets concreets was dat tot zijn vertrek had geleid (CGVS p. 18 en 23)."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Andermaal vervalt zij in een loutere herhaling van en volharding in haar eerder afgelegde verklaringen. Hiermee doet zij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Aangaande de laatste maanden die u in uw land van herkomst zou hebben doorgebracht legde u voorts incoherente verklaringen af. Uit uw DVZ-verklaring kan worden afgeleid dat u niet meer thuis verbleef wanneer u, net als uw vader, naar Duitsland zou vertrekken: "Mijn vader stuurde me als klein kind naar familie zodat mijn leven niet in gevaar kwam. In 2014 kwam mijn moeder me daar ophalen en ben ik met haar en mijn broer naar Duitsland gegaan. Mijn vader was reeds in Duitsland. [...]" (CGVS Vragenlijst 3.5.) Bij het CGVS gaf u evenwel aan na de dood van uw neef en tot aan uw vertrek uit uw land van herkomst in november 2014 nooit meer elders dan thuis heeft verbleven. Na het vertrek van uw vader in de zomer van 2014 bleef u naar eigen zeggen de volledige resterende periode met uw broer en moeder thuis (CGVS p. 11, 18-19 en 21). Nergens blijkt dat u in die periode bij familie zou verbleven hebben en dat u daar voor uw vertrek naar Duitsland zou zijn opgehaald door uw moeder. Wanneer u op het CGVS geconfronteerd werd met uw DVZ-verklaring stelde u louter: "Misschien ligt het aan de vertaler. Ik herinner me dat niet." (CGVS p. 22) Dergelijke uitleg is evenwel ontoereikend om de incoherente verklaringen ongedaan te maken. Bovendien moet worden opgemerkt dat u middels uw handtekening akkoord ging met uw DVZ-verklaringen waarvan het verslag aan u werd voorgelezen in het Russisch. Wanneer u bij het CGVS gepolst werd naar het verloop van uw interview bij de DVZ liet u bovendien na om opmerkingen te geven of eventuele fouten aan te duiden (CGVS p. 3). Dat u veranderlijke verklaringen aflegde over waar u de laatste periode zou verbleven hebben wijst verder op het gekunstelde karakter van uw asielrelaas."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met de loutere herhaling en bevestiging van haar gezegden bij het CGVS, met name dat zij weldegelijk altijd thuis zou zijn gebleven en dat zich bij de DVZ waarschijnlijk een fout voordeed in de vertaling, doet verzoekster aan de voormelde motieven en de hierin, omtrent deze gezegden opgenomen vaststellingen namelijk op generlei wijze afbreuk.

Bovendien blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat verzoeker later tijdens het gehoor bij het CGVS opnieuw afwijkende verklaringen aflegde. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Hoewel u in het begin van uw CGVS-interview nog verklaarde dat u nooit elders dan thuis heeft verbleven, moet uit uw verklaringen blijken dat u omwille van de frequente huiszoekingen lange tijd bij verre familie woonde (CGVS p. 11 en 12). Wanneer evenwel dieper wordt ingegaan op uw verblijven bij uw familie legde u opnieuw oppervlakkige en weinig concrete verklaringen af. U zegt dat de periodes niet kan preciseren en dat u het zich niet herinnert. Vervolgens geeft u aan dat u evenmin kan duiden hoe frequent u ergens anders heeft verbleven. Opnieuw geef u aan dat u dit niet kan preciseren omdat u het zich niet herinnert (CGVS p. 20-21). Aangezien u verklaarde zelf nooit problemen te hebben gekend vormen de noodgedwongen verblijven bij uw familie één van de weinige elementen waarvan kan verwacht worden dat u enigszins uit eigen ervaring kan spreken (CGVS p. 21). Dat u er evenwel ook hier niet in slaagt om enigszins concrete verklaringen af te leggen wijst dan ook verder op het weinig overtuigende karakter van het door u aangereikte asielrelaas.”

Verzoekster laat deze motieven volledig onverlet. Zij vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet aanvecht, onverminderd overeind.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Naast de gebrekkige logica die op verschillende cruciale punten werd vastgesteld kan worden opgemerkt dat uw verklaringen op verschillende punten onaannemelijk vaag en oppervlakkig bleken te zijn. Zo blijkt dat u geen informatie heeft over de instanties die uw familie al die jaren zou benaderd hebben. U heeft er meer bepaald geen idee van of de benaderingen werden uitgevoerd door Dagestaanse of Tsjetsjeense overheidsdiensten. Bovendien blijkt u niet op de hoogte te zijn van het mandaat van diegenen die frequent huiszoekingen uitvoerden in uw woning. Zo heeft u er klaarblijkelijk geen idee van of de overheidsdiensten in het kader van een officiële opdracht naar uw woning kwamen en of ze documenten bij zich hadden om de huiszoekingen te kunnen uitvoeren. Aangezien de huiszoekingen volgens uw verklaringen jarenlang op frequente basis hebben plaatsgevonden is het weinig aannemelijk dat u op dergelijke rudimentaire vragen geen antwoord kan geven. Indien uw woning daadwerkelijk talloze keren werd doorzocht kan verwacht worden dat u er een idee van heeft wie daarvoor verantwoordelijk is en of hun acties al dan niet op een legale manier tot stand zijn kunnen komen.”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Uit haar verklaringen bij het CGVS blijkt duidelijk dat zij bij verschillende huiszoekingen en incidenten in persoon aanwezig was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.12-13). Waar zij haar gebrek aan kennis tracht toe te schrijven aan het feit dat er Russisch gesproken werd, kan niet worden ingezien hoe dit voor haar gebrek aan kennis een verklaring zou vormen. Verzoekster spreekt zelf immers Russisch (bijlage 26), werd in de loop van haar verzoek om internationale bescherming stevast in deze taal gehoord en vraagt ook in het onderhavige verzoekschrift de bijstand van een tolk Russisch. Dat het bij haar thuis nooit zou zijn gegaan over de huiszoekingen, dat haar vader hierover nooit vertelde en dat zij ook nooit anderszins zou hebben opgevangen welke instanties er achter de voortdurende invallen en controles zaten en of deze legaal geschieden, is verder niet aannemelijk. Minstens kon worden verwacht dat verzoekster, op basis van hetgeen zij waarnam, over het voorgaande zelf toch enig idee zou hebben gevormd. Ook dit bleek echter niet het geval.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ook wanneer ingegaan wordt op concrete vervolgingsfeiten blijken uw verklaringen weinig overtuigend te zijn. Volgens hetgeen u verklaarde zag u hoe uw vader een aantal keer geslagen werd. Wanneer evenwel op de meest ernstige incidenten wordt ingegaan, met name de drie dagen durende vasthouding en een incident waarbij uw vader zodanig zou zijn geslagen dat hij zijn voortanden verloor, blijkt dat u hier erg weinig over kan vertellen.

Met betrekking tot dit laatste incident heeft u er geen idee van in welk jaar dit zou geweest zijn en waarom er toen zo'n geweld zou zijn gebruikt tegen uw vader (CGVS p. 15). Inzake de vasthouding dient opnieuw te worden vastgesteld dat u er geen idee van heeft wanneer dit zou hebben plaatsgevonden. U geeft aan dat u evenmin in staat bent een ruwe schatting te geven van wanneer dit incident zich zou hebben voorgedaan. U heeft er verder geen idee van naar waar uw vader werd gebracht, hoe zijn verblijf bij de overheidsdiensten is verlopen, waarom hij na drie dagen zou zijn vrijgelaten en wanneer meer algemeen gevraagd wordt naar wat u nog over deze vasthouding weet stelt u dat u er niets bijzonders over weet omdat uw vader niets aan jullie heeft verteld en hij bij zijn thuiskomst deed alsof alles normaal was (CGVS p. 17). Aangezien de drie dagen durende aanhouding van uw vader voor u en uw familie onmiskenbaar een kritieke gebeurtenis moet zijn geweest is het weinig aannemelijk dat u dienaangaande op geen enkele manier in staat bleek te zijn om iets van

concrete informatie te geven. Uw oppervlakkige verklaringen ter zake doen dan ook ernstige twijfels rijzen over de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en –gronden.”

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met de loutere herhaling van de bewering dat haar vader niets vertelde en deed alsof er niets gebeurd was, doet zij geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze bewering gedane vaststellingen. Verder gaat verzoekster volledig voorbij aan de terechte vaststelling dat zij de twee ernstigste incidenten waarvan haar vader slachtoffer zou zijn geworden totaal niet kon situeren in de tijd. Nochtans mocht dit, gelet op de ingrijpende aard van deze feiten, van haar worden verwacht.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat u in het kader van uw asielaanvraag niets voorlegde dat het bestaan van uw neef of zijn betrokkenheid bij de rebellen aantoonde. Daar uw neef het enige probleem vormde voor u en uw familie is het verder merkwaardig dat u bitter weinig kan zeggen over wijze waarop en de redenen waarom uw neef (al dan niet op basis van politieke of religieuze gronden) bij de rebellen zou zijn gegaan in 2003. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat diens motieven ter sprake zouden zijn gekomen in de loop der jaren.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet betwist, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster ten berde gebrachte vluchtrelaas.

Verder wordt in de bestreden beslissing met redenen aangegeven als volgt:

“U gaf ook aan dat een deel van uw familie in Duitsland verblijft en daar asiel aanvroegen. U stelde dat nog geen beslissing voor uw ouders werd genomen en enkel een “positieve beslissing” voor 1 broer. U gaf hiertoe verder geen uitleg, al gaf u op DVZ aan 2 (minderjarige) broers (10 en 13 jaar) te hebben hetgeen het opmerkelijk maakt dat 1 van hen internationale bescherming zou gekregen hebben en er voor de rest van het gezin nog geen beslissing werd genomen (CGVS p.6). Wat er ook van zij, sowieso dient te worden gesteld dat in deze uw persoonlijke vrees werd onderzocht en dat op basis van bovenstaande vaststellingen niet kan worden ingezien dat u een risico op vervolging bij terugkeer loopt omwille van uw neef, te meer gezien nog 2 zussen van u en ooms langs vaderskant er probleemloos verblijven.”

Verzoekster beweert in haar verzoekschrift dat haar ouders, zussen en broers allen als vluchteling zouden zijn erkend in Duitsland. Zij staft deze bewering echter op generlei wijze. Verzoekster toont niet aan dat, noch op welke grond(en), haar familieleden zouden zijn erkend als vluchteling in Duitsland. Hoe dan ook dient verzoeksters verzoek om internationale bescherming op individuele basis en op grond van haar eigen merites te worden onderzocht. Verzoekster is er daarbij, gelet op de hoger gedane vaststellingen, hoegenaamd niet in geslaagd om in haar hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aan te tonen.

De door verzoekster neerlegde documenten (administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de reeds hoger aangevoerde en besproken elementen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier verder terecht gesteld:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in

de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Verzoekster slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie in bijlage 4 bij het verzoekschrift dateert van november 2011. Derhalve kan deze bezwaarlijk als actueel worden beschouwd. De informatie in bijlage 3 bij het verzoekschrift dateert ook reeds van begin 2016 en is gestoeld op onderzoek dat werd gevoerd tot in 2015. Deze informatie ligt inhoudelijk hoe dan ook volledig in lijn met en doet bijgevolg hoegenaamd geen afbreuk aan de recente, uitgebreide, specifieke en gedetailleerde informatie die omtrent de situatie in verzoeksters regio van herkomst is opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan zij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing met recht wordt aangegeven, hetgeen door verzoekster niet wordt betwist, dat het gegeven dat zij bij haar man en kind in België wilt blijven geen aanleiding kan geven tot het toekennen van internationale bescherming op grond van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsmede dat verzoekster in deze de geëigende procedure dient aan te wenden.

3.13. Gelet op het voorgaande, ziet de Raad geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT